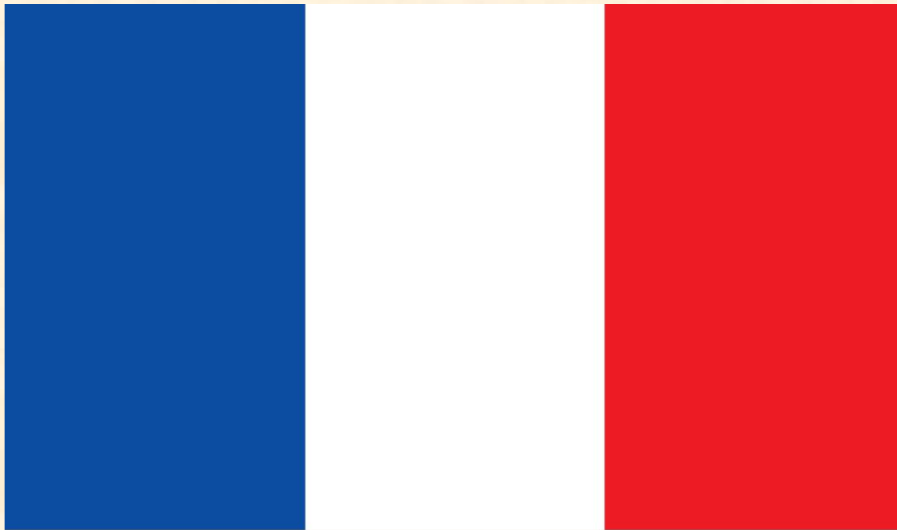


БУХГАЛТЕРСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ У ФРАНЦІЇ



Виконав :
студент 6 групи 4 курсу
ФОАІС
Івашківський М.Р.

Французьке бухгалтерське законодавство має довгу історію.

Ще комерційний кодекс 1673 р. передбачав розділ, у якому вказувалися правила ведення бухгалтерських документів. Розвиток цієї справи відобразив Кодекс Наполеона, який мав вплив і на інші країни.

Тепер бухгалтерське законодавство у Франції здійснює Національна рада з бухгалтерії, що створена в 1957 р. Це незалежна організація, яка співпрацює з міністерством економіки, фінансів і бюджету. Основна її мета - підготовка норм ведення обліку та форм документів.

Важливе значення має загальний план ведення бухгалтерії, прийнятий у 1982 р.

Діяльність французьких компаній фінансується в основному урядом і банками, тому бухгалтерський облік регламентується на державному рівні.

А саме : Торговельним кодексом, Законом про виробничо-торговельні компанії (1966 р.), Законом про національні компанії (1970 р.) і податковим законодавством.

Так склалося, що юридична суть французької бухгалтерської системи базується на торговельному і податковому законах.

Сучасне облікове законодавство взаємодіє з комерційним і податковим. Облікові стандарти розробляє Національна рада з бухгалтерського обліку (Conseil National de la Comptabilite, CNC, 1957 р.), що є державним органом, який працює в тісній взаємодії з міністерствами економіки, фінансів і бюджетів і одночасно незалежний від них.

Основні цілі НСБ - підготовка норм бухгалтерської справи, форм бухгалтерських документів; координація проведення досліджень і навчання бухгалтерської професії.

Діяльність професійної бухгалтерської організації – Суспільства бухгалтерів-експертів (Ordre des Experts Comptables et des Comptables Agrées. ОЕСС, 1881 р.) - визначається Міністерством фінансів і полягає в консалтингу, складанні звітності компаній, ініціативному аудиті. Функціонує також Асоціація керівників аудиторських фірм (Societe de Comptabilite de France, SCF).

Принципи побудови французької бухгалтерії можна підрозділити на традиційні і обумовлені приєднанням до нормативної бази Європейського союзу.

До традиційних принципів, заснованих на специфіці внутрішнього законодавства, відносяться принципи "обачності", "відповідності" і "точного застосування бухгалтерських правил".

Вимога "достовірного і добросовісного представлення" була впроваджена в бухгалтерську систему в 1980-е рр. у зв'язку з приєднанням до 4-ї і 7-ї директив Європейського союзу.

Включення елементів, характерних для англосакської бухгалтерії, у французьку облікову систему було обумовлено новим етапом розвитку національного ринку цінних паперів, який спричинив необхідність гармонізації обліку, підвищення вимог до розкриття бухгалтерської інформації і її надійності.

Основний документ бухгалтерського обліку Франції – «Загальний план рахунків бухгалтерського обліку» (Plan Comptable General - PCG).

Бухгалтерські рахунки, згідно PCG, повинні в обов'язковому порядку відповідати умовам повного і точного застосування бухгалтерських правил з урахуванням *принципу обачності*.

Цей принцип припускає запобігання ризикам віднесення до майбутніх періодів поточних невизначеностей, здатних обтяжити активи і пасиви, а також прибули і збитки організації.

Принцип відповідності передбачає суворе дотримання діючих правил і процедур, що, у свою чергу, вимагає розуміння вказаних правил і процедур відповідальними за ведення обліку особами.

Загальний план рахунків бухгалтерського обліку (PCG) ґрунтується на наступних принципах:

- розподіл фінансового і управлінського бухгалтерського обліку;
- принцип обережності;
- принцип істотності інформації бухгалтерського обліку;
- принцип «затрати-випуск»;
- принцип продовження діяльності.

План рахунків бухгалтерського обліку Франції ґрунтується на шестизначній системі кодування рахунків : перша цифра означає клас (розділ) рахунків, друга - рахунок, третя - субрахунок першого порядку, четверта - субрахунок другого порядку, п'ята - аналітичний рахунок першого порядку, шоста - аналітичний рахунок другого порядку.

Класи (розділи) Плану рахунків розділяються таким чином:

- балансові рахунки (класи 1-5);
- рахунки "затрати-випуск" (класи 6-7);
- спеціальні рахунки (клас 8) - призначені для забалансового обліку;
- рахунки аналітичної експлуатації (клас 9) - є рахунками управлінського обліку;
- резерв для внутрішніх потреб компанії (клас 0).

Плани рахунків окремих організацій відповідають схемі, встановленою РСГ. Для підприємств залежно від об'єму діяльності передбачено три рівні використання плану рахунків : скорочений, стандартний і розширений.

Як правило, організації повинні використовувати номер, заголовок і опис рахунки, вказані в РСГ. Більше деталізовані рахунки і субрахунки можуть використовуватися за умови, що вони відповідають класифікації, встановленій загальним Планом рахунків.

У 1986 р. в систему нормативного регулювання бухгалтерського обліку Франції були внесені зміни з урахуванням 7-ї Директиви ЄС, що стосуються складання консолідованої звітності (раніше звітність складалася тільки для окремих організацій), що було пов'язано з розвитком національного ринку цінних паперів і встановленням специфічних вимог до звітності для організацій, що включаються в лістинг.

Класифікація фінансових рахунків зводиться до виділення двох класів балансових елементів : активів, що показують величину інвестицій в організацію, акціонерного капіталу і зовнішніх пасивів, що показують їх фінансування. У свою чергу, інвестиції підрозділяються на оборотні і необоротні активи, а джерела фінансування - на поточні і довгострокові.

Податкові зобов'язання розраховуються виходячи з цих індивідуальних рахунків.

Обов'язкова звітність включає баланс (форма рахунку в індивідуальній звітності з детальною розшифровкою по статтях, в консолідованій - форма рахунку/звіту), звіт про фінансові результати (форма рахунку по елементах витрат в індивідуальній звітності, в консолідованій - форма звіту по функції витрат), звіт про рух грошових коштів (рекомендується, але багато компаній його не складають), звіт про використання прибутку, звіт керівника, пояснення.

Публікована звітність АТ включає також звіт про зміни в капіталі і відповідає МБС. Обов'язковим є представлення піврічної звітності АТ фондовій біржі і квартальній звітності по продажах усіма підприємствами.

Для малих і середніх підприємств застосовується скорочена звітність. Консолідована звітність складається великими компаніями при долі в капіталі іншої компанії на рівні понад 40 % і іншому контролюючому впливі. Проте індивідуальна звітність є переважаючою.

Публікація звітності обов'язкова для АТ, великих партнерських компаній з обмеженою відповідальністю, для середніх компаній (скорочені пояснення), для малих підприємств (скорочені звітність і пояснення). Публікацією визнається передача звітності в Комітет управління підприємствами.

Об'єднані компанії, що становлять консолідовану звітність, роблять це на добровільній основі, до їх звітності не пред'являються формалізовані вимоги.

Проте свобода вибору облікових методик не означає, що у Франції відсутнє регулювання консолідації. До обов'язкових вимог належить, зокрема, те, що компанії, над якими материнська компанія має винятковий контроль, мають бути відбиті як дочірні компанії в обліку останньої.

Висновок

Таким чином, для Франції характерні високий рівень стандартизації бухгалтерського обліку і детальне методичне опрацювання нормативних документів по бухгалтерському обліку. Правила складання звітності для французьких організацій розроблені так, щоб формувати вхідну інформацію для національної системи рахівництва, за допомогою якої держава контролює економіку. Ця система склалася в результаті багатовікової традиції централізації управління і прагнення підприємців отримувати підтримку держави. Проте компанії, що здійснюють господарську діяльність на ринках іноземних держав, мають право складати звітність групи за правилами відповідного ринку

Дякую за увагу !!!

